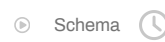

Arabisch
ESP
RUS
VAN
FR
RS

Waar te kijken

RT

app

STEL
MEER
VRAGEN

De VS weigert de Russische plannen om Kiev aan te vallen te veroordelen | Russisch-Oekraïens conflict

LIVE

/ [Thuis](#) / [Wereldnieuws](#)

Is Tony Blair de nep-redder die de Britse Labourpartij verdient?

Terwijl de regering van Keir Starmer in elkaar stort, heeft de beruchte oud-premier zijn eigen tien geboden bedacht – die de boel alleen maar verder zullen vergiftigen.

Gepubliceerd op 28 mei 2026 om 16:39 | Bijgewerkt op 28 mei 2026 om 22:48

Door **Graham Hryce**, een Australische journalist en voormalig media-advocaat, wiens werk is gepubliceerd in *The Australian*, *de Sydney Morning Herald*, *The Age*, *de Sunday Mail*, *The Spectator* en *Quadrant*.

ARCHIEFFOTO: Voormalig Brits premier Tony Blair © Suzanne Plunkett - Pool / Getty Images

Deze week, terwijl de destructieve leiderschapsstrijd binnen de Britse Labourpartij in alle hevigheid losbarstte, greep voormalig Labour-premier Tony Blair

Belangrijkste verhalen

Rusland waarschuwt de VS om geen extra troepen naar de Russische grens te sturen.

Raket van Blue Origin explodeert op lanceerplatform (VIDEO)

Netanyahu noemt het land met 'waaninnige liefde' voor Israël.

FBI neemt goud, contant geld en horloges ter waarde van 40 miljoen dollar in beslag van voormalig CIA-medewerker

AI-giganten verdeeld over 'banenapocalyps'

opmerkelijk in en probeerde hij eigenhandig de partij van de politieke ondergang te redden.

Blairs dramatische inmenging in de Labour-politiek nam de vorm aan van een essay van 5600 woorden, waarin hij Keir Starmer aan de kaak stelde, leiderschapskandidaten Andy Burnham en Wes Streeting bekritiseerde en, belangrijker nog, een radicaal politiek manifest uiteenzette dat de Labourpartij volgens hem moet omarmen als ze een levensvatbare kracht in de Britse politiek wil blijven.

Het feit dat Blair zich genoodzaakt voelde om op deze ongekende manier te handelen – sinds zijn aftreden als premier in 2007 heeft hij zich zelden met de Britse politiek bemoeid – is op zich al een indicatie van de ernst van de existentiële crisis die de Labourpartij de laatste tijd in zijn greep heeft.

In zijn essay beschuldigt Blair de partij ervan al decennialang geen geloofwaardig beleidsprogramma te hebben gehad – en hij is met name kritisch over links binnen Labour, waarbij hij nadrukkelijk verwijst naar *"het oneindige vermogen van de Labourpartij tot zelfbedrog"*.

Blair beweert terecht dat Starmer *"geen samenhangend plan voor het land"* heeft en beschrijft Burnham als een goede staatssecretaris toen hij in Blairs eigen kabinet zat – een mager compliment – maar hij is genadeloos afwijzend tegenover diens Corbynistische economische agenda. Blair bekritiseert Streeting ook vanwege een gebrek aan beleidscoherentie en omdat hij zich opnieuw bij de Europese Unie wil aansluiten. Deze kritiek is volkomen terecht en Blair doet er goed aan geen van de talentloze kandidaten voor het leiderschap van Labour te steunen.

Maar Blair heeft een fundamentele en veelzeggendere kritiek op Labour: als de partij niet verder kijkt dan politieke ruzies over het wisselen van leiders en een radicaal nieuwe, samenhangende beleidsagenda aanneemt, is ze gedoemd te verdwijnen. Volgens Blair: *"Als je het niet eens kunt worden over de beleidsrichting, heeft het geen zin om van leider te wisselen."* Ook deze kritiek is terecht.

Abonneer u op de RT-nieuwsbrief om de belangrijkste nieuwsberichten van de dag direct in uw mailbox te ontvangen.

- Wij bieden u de mogelijkheid om elke maandag, woensdag en vrijdag de belangrijkste nieuwsberichten van RT per e-mail te ontvangen.

Abonneren

RT-functies

'De volgende klap zal nog pijnlijker zijn': Russische experts wijzen op iets groters dan alleen vergelding. FUNCTIE

Actie, verkiezingen: hoe Generatie Z de Indiase

Blair, die nooit last heeft gehad van valse bescheidenheid, zet vervolgens zijn persoonlijke agenda uiteen voor de politieke redding van Labour – die hij op grootse wijze zijn *"tienpuntenplan"* noemt.

Lees meer :De partij van Starmer is stervende en hallucineert in haar doodsstrijd over waanzinnige politieke manoeuvres.

Het lijkt erop dat Blair, die gelooft dat God zijn politieke manoeuvres in het verleden heeft geleid, zich deze week heeft opgeworpen als de redder van Labour. Zijn tienpuntenplan is kennelijk een seculiere versie van de tien geboden, die Labour naar het beloofde land moet leiden waar electoraal succes wacht.

Het plan van Blair is een opmerkelijk politiek manifest voor een voormalig Labour-premier, hoewel het volledig strookt met Blairs eigen globalistische vooroordelen en elitaire wereldbeeld.

Blair omschrijft zijn plan als een *"radicaal centristische"* politieke agenda en spoort Labour aan om:

- Al volledig omarmen en de implementatie ervan faciliteren door er alles aan te doen om grote technologiebedrijven te ondersteunen;
- Het bevorderen van goedkopere energie door het net-nul-principe en de groene energieagenda los te laten, en het volledig benutten van de Britse kolen- en gasreserves;
- Een fundamentele herstructurering van het welzijnsstelsel doorvoeren door te bezuinigen op pensioenen, arbeidsongeschiktheidsuitkeringen en uitkeringen voor geestelijke gezondheidszorg;
- de vennootschapsbelasting verlagen;
- Het minimumloon verlagen, de wetgeving inzake werknemersrechten terugdraaien en de sociale premies voor werkgevers verlagen;
- Geef minder geld uit aan de NHS;

politiek hervormt. FUNCTIE

Sterren, strepen en raketten: wat het Amerikaanse arsenaal zegt over de oorlogen die eraan komen. FUNCTIE

Podcasts

[Alle podcasts](#)

De VS kennen de dagelijkse calorie-inname van Cubanen omdat ze hen opzettelijk honger laten lijden – aldus Danny Shaw, hoogleraar Latijns-Amerikaanse geschiedenis.

0:00

53:5

Gesprek met Anil Sooklal, de Zuid-Afrikaanse Hoge Commissaris voor India.

0:00

25:9

- Drastische maatregelen nemen – *“alles wat nodig is”* – om een einde te maken aan illegale migratie;
- De plannen om zich opnieuw bij de Europese Unie aan te sluiten, laten varen – op grond van het feit dat Groot-Brittannië dit vanuit een zwakke positie zou doen, en, belangrijker nog, dat de EU gekant is tegen het bevorderen van de belangen van AI en Big Tech; en
- Wij verbinden ons ertoe de buitenlandse beleidsagenda van Amerika volledig te ondersteunen.

Het programma van Blair beoogt in wezen Groot-Brittannië opnieuw te vestigen als een soevereine natiestaat, met een herleefde economie gebaseerd op de vrije markt en radicale technologische innovatie – vrij van de beperkingen van de verzorgingsstaat, de net-nul-ideologie, evenals EU- en internationale overeenkomsten en verplichtingen – en lafhartig gebonden aan de steun voor de buitenlandse oorlogen van Amerika.

Dit is uiteraard een uitgesproken conservatieve agenda – geen centrumgerichte – zoals de ultrarechtse voormalige conservatieve parlements lid Jacob Rees-Mogg deze week met genoegen heeft benadrukt. Hij omschreef Blairs tienpuntenplan als een *“manifest voor rechts”*, drong er bij de conservatieve leider Kemi Badenoch op aan het onmiddellijk over te nemen en prees Blair omdat hij zich daarmee ontpopte als niets minder dan *“een autoritaire Tory”*.

Andy Burnham en Wes Streeting hebben, met enige rechtvaardiging, gereageerd op Blairs drastische plan om Labour ideologisch te transformeren door

Lees meer :De partij van Starmer hem ervan te is stervende en hallucineert in haarbeschuldigen dat hij doodsstrijd over waanzinnige politieke manoeuvres.

“over het hoofd ziet hoe ongelijkheid de moderne politiek

vormgeeft"; "de grondoorzaken van het populisme niet begrijpt"; en een waanbeeldige, elitaire agenda bepleit die gebaseerd is op louter "technologisch optimisme".

Opvallend genoeg reageerden noch Burnham noch Streeting op Blairs conservatieve beleidsprogramma met een samenhangend tegenprogramma van zichzelf.

Er is natuurlijk geen enkele mogelijkheid dat Labour Blairs tienpuntenplan overneemt – of überhaupt een levensvatbare politieke agenda ontwikkelt die hen langdurig aan de macht zou kunnen houden. De huidige Labour-leiding is zo incompetent en verdeeld dat ze niet in staat is een samenhangende, laat staan geloofwaardige, agenda te formuleren of overeen te komen – vandaar de slappe en vage beleidsverklaringen van Burnham en Streeting van de afgelopen tijd.

In elk geval zou Blairs plan alleen maar een electorale ramp betekenen voor Labour, omdat het de Labour-kiezers uit de arbeidersklasse in de noordelijke *'rode muur'*-districten in de armen van Reform zou drijven, en de meer progressieve Labour-kiezers in het zuidoosten massaal naar de Groenen en de Liberal Democrats zou doen overstappen.

Dat Blair een conservatief, elitair politiek manifest heeft gepresenteerd, mag geen verrassing zijn. Rees-Mogg, net als Blair een politicus met religieuze overtuigingen, ziet Blair als *"de enige zondaar die berouw heeft getoond"*. Dat is echter een misvatting van Blair – die van niets berouw heeft getoond.

Men moet niet vergeten dat Blair – in tegenstelling tot Gordon Brown – nooit een echte band had met de Labourpartij van de jaren tachtig, of, belangrijker nog, met de vakbondsbeweging.

Blair heeft in de jaren negentig de moderne Labourpartij opgericht – samen met Peter Mandelson, die helaas inmiddels tot de gezegende, zij het vervagende, herinnering behoort – en hij was altijd een vastberaden tegenstander van de linkervleugel van de partij.

Een van de motieven voor zijn ingrijpen deze week was wellicht om Burnhams kansen op het premierschap te dwarsbomen. Burnham zat ooit in Blairs kabinet – destijds gekleed in Armani-pakken – en zelfs een politieke paus kan een afvallige moeilijk vergeven, zeker iemand die decennia later de ketterij van het Corbynisme omarmt.

Blair was altijd een fervent voorstander van globalisering – hij omarmde alle elitaire, irrationele ideologieën ervan, inclusief de catastrofale klimaatverandering

– en gedurende zijn **Lees meer** :Sir Keir Starmer tien jaar als premier overleeft (min of meer) het, maar bevorderde hij de de Britten zijn ongeduldig. economische belangen van de toen opkomende mondiale elites.

Blair is altijd al een pragmaticus geweest, en zijn recente draai over netto nul-emissies weerspiegelt simpelweg het feit dat de grote spelers in de groene energiesector in het Westen recentelijk zijn verdrongen door de techreuzen als heersers van de nieuwe, op technologie gebaseerde wereldeconomie.

Politiek gezien zijn de techgiganten allemaal autoritair – denk aan de totalitaire tirades van Peter Thiel, de mentor van JD Vance, en Elon Musks aanvankelijke steun voor Reform, en meer recent (Nigel Farage vindt het niet prettig om de wet voorgeschoteld te krijgen) voor de nog rechtser Restore Party. Dit verklaart waarschijnlijk, in ieder geval gedeeltelijk, Blairs recente verschuiving naar rechts.

Het is wellicht ook relevant dat Blairs denktank, het bescheiden genaamde Tony Blair Institute, aanzienlijke financiering ontvangt van de machtige Big Tech-bedrijven.

Op één punt is Blair echter volkomen consistent gebleven: zijn onwankelbare steun voor Amerika's oorlogen in het buitenland. Van Kosovo tot Afghanistan, Irak en nu Gaza, Blair is altijd een enthousiaste oorlogsstoker geweest en een uiterst loyale aanhanger van wie er op dat moment ook maar in het Witte Huis zit, ongeacht welke politieke partij die persoon in die hoge functie heeft gekozen.

In het essay van deze week nam Blair de tijd om Starmer scherp te veroordelen omdat ze Trump en Netanyahu niet had gesteund in hun onverstandige en mislukte oorlog met Iran – overigens een van de weinige principiële beslissingen die die nu ongelukkige aftredende premier ooit heeft genomen.

Wat is dan het effect geweest van Blairs buitengewone politieke interventie deze week? Ik vermoed niet veel – behalve dan dat het de bestaande verdeeldheid en chaos binnen de terminaal stervende Labourpartij heeft verergerd.

Voor deze week had de Labour-partij één weinig indrukwekkende "redder" naar voren geschoven – Andy Burnham – en nu heeft ze blijkbaar twee redders die vastbesloten zijn haar van de politieke ondergang te redden.

Maar een geloofwaardige politieke partij met een levensvatbare toekomst heeft geen enkele "redder" nodig – en alleen een partij die op sterven na dood is, zou twee zulke misleide en politiek overbodige redders als Burnham en Tony Blair kunnen voortbrengen.

Rust in vrede, Britse Labourpartij.

De uitspraken, standpunten en meningen die in deze column worden geuit, zijn uitsluitend die van de auteur en vertegenwoordigen niet noodzakelijkerwijs die van RT.